వెంటాడిన దొంగలు

రంకిరెడ్డి రాము

వరండాలో కూర్చుని పేపర్ చదువుతున్న పుహళేంది చూపు హఠాత్తుగా ఒక చోట ఆగిపోయింది.

అతడి దృష్టి పడ్డ చోట ఢిల్లీ లాటరీస్ ఫలితాలు ప్రకటించబడ్డాయి!

వెంటనే పేపర్ టీపాయ్‌మీద పడేసి లోనికి పరుగెట్టాడు. వెంకటేశ్వరస్వామి ఫోటో ముందు వున్న కుంకుమభరిణ కింద వున్న ఢిల్లీ లాటరీ టికెట్ తీశాడు.

ఒక చేత్తో టికెట్ పట్టుకొని మొదటి బహుమతి అని పెద్దపెద్ద అంకెల్లో పేపర్లో వేసిన నెంబర్‌ని తన టికెట్ నెంబర్‌తో చూసుకొన్నాడు.

ఒక్క క్షణం గుండె ఆగి తిరిగి కొట్టుకోసాగింది పుహ

శేందికి. మరోసారి జాగ్రత్తగా ప్రతి అంకెనూ నిశితంగా పరీక్షించి, పరిశీలించాడు. నిజమే! తను...తనకు పది లక్షలు!

ఎందుకైనా మంచిదని మళ్ళీ చూసుకొన్నాడు.

పేపర్లో ముందుగా వున్న సిరీస్ అంకె, తన టికెట్ మీద వున్న అంకె చూశాడు. ఒకటే! నెంబర్ కూడ ఒకటే! ఒళ్ళంతా చమటలు పట్టేశాయి పుహాశేందికి.

ఇంటికప్పు ఎగిరిపోయేలా అరవాలనుకున్నాడు. ప్రపంచంలో వున్న అన్నిరకాల నాట్యాలు కలగలిపి డాన్స్ చేద్దామనిపించింది. బట్టలు విప్పేసి, నడిరోడ్డుమీద స్ట్రీకింగ్ చేద్దామనిపించింది. బలవంతాన తన కోర్కెలన్నీ అణచుకొన్నాడు పుహాశేంది.

ఇంతలో గేటు తీసుకొని, ఎదురింటి లక్ష్మణరావు కంగారుగా వచ్చాడు. అతడిని చూసి తొట్రుపడుతూ లాటరీ టికెట్ వున్న చేయి వెనక్కి పెట్టేశాడు పుహాశేంది.

అనుమానంగా ఆ చేయివైపు చూశాడు లక్ష్మణరావు. ఆ తర్వాత టీపాయ్‌మీద పడివున్న పేపర్ చూశాడు. ఆ పేపర్ సగానికి మడచివుంది. పైకి కన్పిస్తున్న సగంలో లాటరీ ఫలితాలు వున్నాయి.

పుహాశేంది ముఖంలోకి చూశాడు. చెమటలు పట్టి వణుకుతున్నాడు. $1+1=2$ అని అర్థంచేసుకున్నాడు లక్ష్మణరావు.

"ఏమిటలా వున్నారు?" అడిగాడు లక్ష్మణరావు.

"అబ్బే! ఏ...మీ లేదు...ఏం లేదు...ఏమ్ లేదు... ఏమీ లేద్..." అన్నాడు పుహాశేంది, తనేం మాట్లాడు

తున్నాడో తనకే తెలియని ధోరణిలో.

తనను తాను ఎంత కంట్రోల్‌లో ఉంచుకోవాలనుకున్నా కుదరటంలేదు. లక్ష్మణరావు పదేపదే తన వెనుక దాచుకొన్న చేతివైపు, పేపర్లో పడ్డ లాటరీ ఫలితాల వైపు చూస్తున్నాడు. వాడసలే వట్టి రౌడీవెధవ. పది లక్షల రూపాయలు బహుమతి వచ్చిన లాటరీ టికెట్ తన వద్ద వుందని తెలిస్తే తనని నిలువునా చీల్చైనా ఆ టికెట్ పట్టుకుపోతాడు.

ఈ విషయం ఎలాగైనా అతడికి తెలియకుండా, తను జాగ్రత్తపడాలి అని నిర్ణయించుకొని స్ట్రెయిట్‌గా నిలబడ్డాడు పుహాళేంది.

"మా గేటు దగ్గర నిలబడి చూస్తే మీకు హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చినట్టు వణికిపోతూ కన్పించారు. ఏమిటో చూసిపోదామని వచ్చాను." అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

"అబ్బే! అదేమీ లేదే!" అన్నాడు పుహాళేంది.

"మరి ఆ చెమటలు..."

"ఏమీ లేదండీ! కొంచెం ఉక్కబోసి చెమటలు పట్టాయి. అంతే!" అన్నాడు పుహాళేంది, సాధ్యమైనంత క్లియర్‌గా పదాలు ఉచ్చరిస్తూ.

అబద్ధం, అబద్ధం అన్నట్లు చల్లగా గాలి వీచింది.

లక్ష్మణరావు అనుమానంగా మరోసారి చూసి "సర్లెండి' నేను వస్తాను." అంటూ గేటు తీసుకొని తన ఇంటివైపు వెళ్ళిపోయాడు.

'వీడి దుంపతెగా! అనుమానాలతో వేపుకతిన్నాడు దొంగవెధవ!' అని తిట్టుకుంటూ లోపలికి పోయి తలుపులు వేసుకొన్నాడు పుహాళేంది.

2

తన ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయిన లక్ష్మణరావుకి ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు క్షణంసేపు.

పుష్పాలేంది తనను చూసి కంగారుగా చేతులు వెనక్కి పెట్టుసునేటప్పుడు అతడి చేతిలోని వస్తువు తనకు లీలగా కనిపించింది. అప్పుడు దాని గురించి పెద్దగా అనుమానమేమీ రాలేదు కానీ, టీపాయ్‌మీద పడివున్న పేపర్‌లోని లాటరీ ఫలితాలు చూసాక ఓ రూపం యేర్పడుతోంది. దానికితోడు పుష్పాలేంది కంగారు, వొణుకు, అతడికి పట్టిన చెమటలు చూసాక తన అనుమానం నిజమేనని నిర్ధారణ అవుతోంది.

అంటే...తను ఊహించిందే నిజమైతే పుష్పాలేందికి లాటరీలో ఏదో ప్రైజు తగిలుండాలి!

తనా లాటరీ టికెట్ పుష్పాలేందినుండి సంపాదించ గలిగితే ఆ అదృష్టానికి తనే అధిపతి కాగలుగుతాడు... ఎలా?...

ఈ రాత్రికి పుష్పాలేంది ఇంట్లోకి ప్రవేశించి అతడికి స్పృహ పోగొట్టి ఇల్లంతా వెదికి ఆ టికెట్ సంపాదించవచ్చు. కానీ, ఈలోగా ఆ టికెట్‌ను అతడు దాటించెయ్యడని నమ్మకమేమిటి? చటుక్కున ఓ అయిడియా వచ్చింది లక్ష్మణరావుకి.

వెంటనే ఫోన్ ఎత్తి ఓ నెంబర్ డయల్ చేసాడు.

"హలో! దండేకర్! నేను లక్ష్మణరావుని మాట్లాడుతున్నాను. నీతో పని పడింది. పెద్ద పనే! నువ్వు త్వరగా బయలుదేరి మా ఇంటికి రావాలి! అవును. అర్జెంటే! నీకోసం ఎదురుచూస్తూంటాను." ఫోన్ పెట్టేసి వరం

డాలో కూర్చుని పుహాళేంది ఇంటివైపు చూడసాగాడు.

పావుగంటలో దండేకర్ వచ్చాడు.

దండేకర్ ఆరడుగుల రెండంగుళాలు ఎత్తుంటాడు. గుబురు గడ్డం, ఒత్తయిన కనుబొమలు, చిందరవందరగా మొహంమీద పడే తలవెంట్రుకలతో బలిష్ఠంగా వుంటాడు. అతడి కళ్ళలో కాఠిన్యం, ముఖంలో క్రౌర్యం కొట్టొచ్చి నట్లు కనిపిస్తాయి.

లక్ష్మణరావు అతడికి విషయమంతా చెప్పాడు.

"ఒకవేళ అది లాటరీ టికెట్ కాకపోతే?" అనుమానించాడు దండేకర్.

"ఎందుకో నా సిక్స్త్ సెన్స్ తప్పనిసరిగా అదే అయి వుండాలని చెప్తోంది. అయినా, ప్రయత్నించటంలో తప్పేముంది?" అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

"ఓ.కే! నీ మాట కాదనం దేనికి? మరి నా వాటా?"

"వచ్చినదాంట్లో ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ." అన్నాడు.

"ఎగ్రీడ్! ఇంతకూ ఇప్పుడు నేను చేయాల్సిన పనేమిటి?" అడిగాడు దండేకర్.

3

లక్ష్మణరావు వెళ్ళగానే ఇంటిలోనికి పోయి తలుపులు మూసుకున్న పుహాళేందికి మరో అరగంటవరకూ గుండెదడ తగ్గలేదు.

ముందు లాటరీ టికెట్ జేబులో పెట్టుకుని తరువాత ఆలోచించసాగాడు ఏం చేయాలా అని. లక్ష్మణరావుకి లాటరీ విషయం నిర్ధారణగా తెలియకపోయినా అనుమానం వచ్చిందని తెలుస్తోంది. లక్ష్మణరావు రెండుమూడుసార్లు జైలుకి కూడా వెళ్ళివచ్చాడు; ఏవో నేరాలుచేసి. అతడి

వెనుక ఏదో గ్యాంగ్ కూడా వున్నట్లుంది.

వాళ్ళు తనని బెదిరించో, చంపేసో ఆ టికెట్ దొంగి లించే అవకాశం వుంది .మరి దాన్నెలా కాపాడుకోవాలి?

ఆ టికెట్ లక్ష్మణరావు చేతిలో చిక్కిందంటే, తరువాత ఆ టికెట్ తనదని నిరూపించుకోలేడు. ఈ ఊళ్లో టికెట్ కొనివుంటే, టికెట్ అమ్మినవాడి దగ్గర వుండే కౌంటర్ ఫాయిల్ లో తన పేరు, అడ్రస్ వుండటానికి అవకాశం వుండేది.

కానీ, ఒకసారి బస్ లో ఏదో ఊరు వెళుతుండగా కొన్నాడా టికెట్. మధ్యలో ఏదో ఊళ్ళో బస్ ఆగి నప్పుడు ఎవరో పట్టుకొచ్చారు. రూపాయి యిచ్చి ఓ టికెట్ ఇమ్మన్నాడు. వాడు తన పేరు అడిగాడు.

తను పేరు చెప్పేంతలో బస్ కదిలింది. వాడు వెంటనే టికెట్ చింపి ఇచ్చేసాడు. ఆ టికెట్ ఇప్పుడు చేయి జారిందంటే తనదని నిరూపించుకోవటానికి ఆధారాలేమీ లేవు. అది ఎవరి దగ్గరుంటే వాళ్ళకు డబ్బు చెందుతుంది.

యధాలాపంగా కిటికీవైపు తలత్రిప్పిన పుష్పాకర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఎదురుగా గేటు దగ్గర నిల్చుని లక్ష్మణ రావు తన కిటికీవైపు చూస్తున్నాడు దీక్షగా. వెంటనే వెళ్ళి కిటికీ తలుపులన్నీ మూసి లైటు వేసాడు.

ఆ టికెట్ని ఇంట్లోనే వుంచుకుంటే ఖచ్చితంగా లక్ష్మణరావు దానిని కాజేస్తాడు. తనింట్లో వుంచుకుని లాభంలేదు. రెండో కంటికి తెలియకుండా దాన్ని ఎక్కడైనా జాగ్రత్త చెయ్యాలి! ఎక్కడ?

బ్యాంక్ లాకర్లో దాయవచ్చు. కానీ ఈ రోజు బ్యాంక్లు శలవు. మరెలా?

తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న పురుషోత్తం చటుక్కున ఓ అయిడియా వచ్చింది.

తనకు బాగా నమ్మకస్థుడైన ఓ స్నేహితుడున్నాడు. అతడి పేరు సుబ్బారావు. ఆ లాటరీ టికెట్ ఓ కవర్లో పెట్టి దాన్ని సీల్ చేసి అతడి చేతికిస్తే అది సురక్షితంగా వుంటుంది. రెండు రోజులు పోయాక అది తీసుకుని ఢిల్లీ వెళ్ళి డబ్బు తెచ్చుకోవచ్చు.

చాలాసేపు ఆ విషయంమీద ఆలోచించాడు పురుషోత్తం, అలా చేయటం ఎంత సమంజసంగా వుంటుందా అని. ఎంత ఆలోచించినా అంత కంటే మంచి వుపాయం తట్టటం లేదు. వెంటనే అది అమలు పరిచాడు.

క్రొత్త కవరొకటి తీసుకుని లాటరీ టికెట్ అందులో వుంచి గమ్‌తో కవర్ అంటించాడు. దానికి సీల్ ఎలా వేయాలో అర్థం కాలేదు. కొంత సేపు ఆలోచించాక ఓ విషయం గుర్తుకు వచ్చి, వెంటనే లెటర్స్ బంచ్ తెచ్చి, దాన్లో ఎప్పుడో స్టేట్ బ్యాంక్ నుంచి వచ్చిన ఓ రిజిస్టర్డ్ లెటర్ తీశాడు. దానికి సీల్ వేసివున్న లక్కను వూడదీసి అగ్గిపుల్లతో వేడిచేసి, లాటరీ టికెట్ వుంచిన కవర్‌కి సీల్ చేశాడు. అంతా ఓసారి చూసుకుని సవ్యంగానే వుందని నిర్ధారించుకున్నాడు.

వీధివైపు నుండి వెళితే లక్ష్మణరావు చూస్తాడు. తన ప్రయత్నమంతా వృథా అయిపోతుంది. పెరటివైపునుండి వెనుక వీధిలోకి దారివుంది. అలా వెళితే లక్ష్మణరావుకి అనుమానం వుండదు.

కవర్ జేబులో పెట్టుకుని వెనుక తలుపు తీసి మళ్ళీ దానికి తాళం వేసి వీధిలోకి వచ్చాడు.

ఒకసారి చుట్టూ పరికించాడు. అదిరిపడ్డాడు.

రోడ్డు వారగా వున్న కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గర ఓ వ్యక్తి సిగరెట్ కాలుస్తూ నిలబడ్డాడు. అతడిని అంతకు ముందు రెండు, మూడు సార్లు లక్ష్మణరావు ఇంటికి వచ్చినప్పుడు, ఒకసారి పోలీసులు వాన్ ఎక్కుతుండగానూ చూశాడు. అంటే...అప్పుడే టికెట్ కోసం వేట మొదలయిందన్న మాట. ఇతడు లక్ష్మణరావు మనిషేనా? లేక అతడిక్కడుండటం కేవలం కాకతాళీయమా?

ఆ వ్యక్తి పుహాంశేంది వైపు చూస్తున్నాడు.

ఇప్పుడు వెనక్కి తిరిగితే వాళ్ళకు మరింత అనుమానం కలిగించిన వాడవుతాడు. ధైర్యం కూడగట్టుకుని ముందుకు నడిచాడు. అక్కడకు దగ్గర్లో ఓ కాకా హోటల్ వుంది. ఆ హోటల్లోకి వెళుతూ వెనక్కి తిరిగి చూసాడు పుహాశేంది. ఆ వ్యక్తి తన వెనకే వస్తున్నాడు.

అంటే అతడు తప్పకుండా లక్ష్మణరావు మనిషే నన్న మాట. తనను వెంటాడటం వలన ఫలితం ఏమిటి? దౌర్జన్యంగా తన దగ్గరవున్న టికెట్ తీసుకుంటాడా?

తను జన సమ్మర్దం వున్న ప్రాంతంలో తిరుగుతున్నంతసేపూ తనకే ప్రమాదమూ వుండదు. ఎటు తిరిగీ ఒంటరిగా మాత్రం వాళ్ళకు చిక్కకూడదు.

హోటల్లో టీ త్రాగి బయటకు సిగరెట్ కొట్లో సిగరెట్ ప్యాకెట్ వక్కపొడి కొని, సిగరెట్ వెలిగించి, వక్కపొడి నములుతూ తిరిగి ఇంటి వేపు బయలుదేరాడు. లక్ష్మణరావు మనిషి తిరిగి తన వెంట పడటం ఓర కంటితో గమనించాడు.

గబగబా నడుచుకుంటూ ఇంటి తాళం తీసి లోపలకు

వెళ్ళి తలుపులు మూసేసాడు. కొంతసేపయ్యాక వంటగది కిటికీ తలుపులు కొద్దిగా తీసి చూసాడు. ఇంతకు ముందు తనను వెంబడించిన వ్యక్తి అదే కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గర నిల్చుని తన ఇంటివైపు చూస్తున్నాడు.

4

మరో కవర్ తీసి అందులో ఓ తెల్లకాగితం వుంచి ఆ కవర్ కూడా సీల్ చేసాడు పురుషోత్తం. టికెట్ వున్న కవర్ మడిచి సాక్స్‌లో పెట్టుకున్నాడు. కాగితం వున్న కవర్ జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

పెరటి తలుపు తాళం వేసి రోడ్డుమీద వచ్చి ఓరగా చూసాడు. కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గర వ్యక్తి అలాగే నిలబడి వున్నాడు చిన్నగా నవ్వుకుంటూ ముందుకు నడవసాగాడు పురుషోత్తం. ఆ వ్యక్తికూడా పురుషోత్తం వెనకాలే బయలు దేరాడు.

వెనుక వస్తున్న వ్యక్తికి విసుగు పుట్టించాలని నాలుగైదు వీధులు అనవసరంగా తిరిగాడు పురుషోత్తం. అయినా అతడు వెంటాడటం మానలేదు. గాంధీనగర్ కి ప్రవేశించే మలుపు తిరగ్గానే—రోడ్డు వారగా వున్న చెత్తకుండీ ఆకర్షించింది పురుషోత్తంని.

వెనుక వస్తున్న వ్యక్తి ఇంకా వీధి మలుపు తిరగలేదు. అటు ఇటు చూసాడు. వీధంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. తన నెవరూ గమనించటం లేదని నిర్ధారించుకుని చటుక్కున వొంగి సాక్స్‌లోనుండి టికెట్ ఉన్న కవర్ తీసి, చెత్తకుండీ దగ్గరకు వెళ్ళి కొద్దిగా చెత్త ప్రక్కకు తొలగించి ఆ మధ్యలో కవర్ పెట్టి పైన చెత్త కప్పేశాడు. మళ్ళీ ఏమీ తెలియని వాడిలా రోడ్డుమీద నడవసాగాడు.

కొంతదూరం నడిచాక వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఆ వ్యక్తి తనను 50 గజాల దూరంలో వెంబడిస్తున్నాడు.

5

పుహాశేందిని వెంబడిస్తున్న దండేర్‌కి కొంత సేపటికి విసుగు పుట్టింది. అతడు తనని తిప్పలు పెడుతున్నాడని పించి, వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోదామనుకున్నాడు. కానీ ఇంత కష్టపడి బూడిదలో పోసిన పన్నీరవుతుందేమో నని ఓపికగా వెంటాడుతున్నాడు.

పుహాశేంది గాంధీనగర్ మలుపు తిరగ్గానే ప్రక్కనే వున్న కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గరకు సిగరెట్ల కోసం వెళ్ళాడు దండేకర్.

సిగరెట్ వెలిగించి, మళ్ళీ పుహాశేందిని వెంబడించ సాగాడు. కొంత సేపటికి పుహాశేంది ఒక ఇంటి ముందాగి తలుపు తట్టాడు. దండేకర్ ప్రహరీగోడ ప్రక్కనే నిల బడి చూడసాగాడు. కొద్ది నిముషాల తర్వాత తలుపు తెరచుకుంది. పుహాశేంది లోపలకు వెళ్ళగానే మళ్ళీ తలుపు మూసుకుంది.

బయట నిలబడి వున్న దండేకర్ పుహాశేంది బయటకు వచ్చేవరకూ వేచి వుందామనుకున్నాడు. కానీ ఈలోగా టికెట్ చేయి దాటి పోతుందేమో ననిపించింది. శబ్దం కాకుండా గేటుదాటి మెల్లెక్కి కిటికీ ప్రక్కగా నిల బడ్డాడు.

లక్ష్మణరావు ఆదేశం మేరకు పుహాశేంది జన సమ్మర్దం లేని ప్రాంతలో దొరికితే బలవంతంగా అతడి దగ్గర్నుంచి లాటరీ టికెట్ తీసుకోవాలి! కాని పుహాశేంది తెలివిగా తప్పించుకుంటున్నాడు.

ఇంతలో పురుషోత్తం కంఠం వినిపిస్తోంది లోపలినుంచి నెమ్మదిగా. "నువ్వీ కవర్ ప్రాణపదంగా దాచుకోవాలి. ఓ రెండు రోజుల తర్వాత మళ్ళీ తీసుకుంటాను. నేను తప్ప ఎవరడిగినా ఇది ఇవ్వకూడదు. నీ దగ్గర సురక్షితంగా దాచినందుకు నీకు ప్రతిఫలంకూడా ఇస్తాను."

"ఇంతకూ ఏముంది ఇందులో?" అడిగాడు రెండో అతను.

"అది ప్రస్తుతానికి రహస్యం. రెండు రోజుల తర్వాత నీ కన్ని వివరాలు చెప్తాను. చాల జాగ్రత్తగా వుంచు నేను వస్తాను."

ఆ మాటలు వినగానే దండేకర్ చటుక్కున గేటు దాటి రోడ్డుమీదకు వచ్చేసాడు.

సో, అది ఖచ్చితంగా లాటరీ టికట్టే అయివుంటుంది. ఇప్పుడు చేతులు మారింది. ఇక తమకు పురుషోత్తంతో పని లేదు. ముందీ విషయం లక్ష్మణరావుకి చెప్పి తర్వాత కార్యక్రమం నిర్ణయించాలి! అనుకుంటూ లక్ష్మణరావు దగ్గరకు బయలుదేరాడు దండేకర్.

6

సుబ్బారావు ఇంటినుండి బయటకు వచ్చిన పురుషోత్తం ఎక్కడా తనను వెంటాడిన వ్యక్తి కనిపించకపోవటంతో తేలికగా నిట్టూర్చాడు. అంత తేలికగా ఆ వ్యక్తి తన ట్రాప్‌లో పడతాడనుకోలేదు. వెంటనే గాంధీనగర్ రోడ్డు ఎక్కాడు.

టికెట్ దాచిన చెత్తకుండీ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఆ కుండీని చూడగానే గుండె ఝల్లుమంది పురుషోత్తంకి. తను భూమి లోపలకు దిగిపోతున్నట్లు ఫీలయ్యాడు. చెత్తకుండీ

అంతా కలికినట్లు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. అదురుతున్న గుండెలతో కుండీలో చెయ్యిపెట్టి తను కవర్ వుంచిన ప్రదేశంలో వెదికాడు. లేదు!

పిచ్చిపట్టినవాడిలా కుండీలోని చెత్తనంతా బయటకు తీసేసాడు. కూర్చుని మొత్తమంతా వెదకసాగాడు.

ఇంతలో ఏమైపోయింది? తను సుబ్బారావు యింటికి వెళ్ళి రావటానికి దాదాపు అరగంట పట్టి వుంటుంది. ఈ లోపులో ఎవరు దొంగిలించారు?

కవర్ అందులో పెట్టేటప్పటికి దండేకర్ ఆ వీధి మలుపు తిరగలేదు. వీధిలో ఎవరైనా చూస్తున్నారేమోనని తను ముందే జాగ్రత్తగా వాచ్ చేసాడు. ఎవరూ లేరని నిర్ధారించుకున్నాకే ఆ కవర్ అందులో వుంచాడు.

ఒకవేళ దండేకర్ ఎక్కడైనా దాక్కుని తనని గమనించాడా?

అలా జరిగివుండదు. తను కుండీ దగ్గరనుంచి వెళ్ళాక కూడా అతడు తన వెనుకే ఫాలో అయ్యాడు. అందులో పెట్టటం చూసివుంటే—మళ్ళీ తన వెనుక యెందుకు పడతాడు? తనను మభ్య పెట్టటానికి ఆ విధంగా చేసాడు?

లేక లక్ష్మణరావు అదృశ్యంగా వుండి తనను వెంబడిస్తున్నాడా? వీళ్ళిద్దరూ కాక మరెవరైనా టికెట్ అందులో వుంచటం చూసి తస్కరించారా?

పదిలక్షలు చేయి దాటిపోయాయనేసరికి పుహాళేందికి ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది. అంతా వెదికినా ఆ కవర్ కనిపించలేదు.

నీట్‌గా డ్రెస్ చేసుకున్న వ్యక్తి చెత్తకుండీ కెలుకుతుండేసరికి వీధిలో వెళుతున్న జనం ఒక్కొక్కరే అతడి

చుట్టూ పోగవసాగారు.

"దేనికి సార్! వెదుకుతున్నారు?" అడిగాడు ఓ వ్యక్తి జనంలోంచి.

వెర్రివాడిలా ఆ ప్రశ్న అడిగిన వ్యక్తివైపు చూసాడు పుహాశేంది. అతడికి మతి పోయినట్లుంది. "ఏం! నువ్వా వెదుకుతావా?" అన్నాడు తిక్కగా.

వీడెవడో పిచ్చివాడిలా వున్నాడనుకుని జనం తలో మాటా అంటూ వెళ్ళిపోయారు.

అంతా ఖుణ్నంగా వెధికి నిరాశగా లేచాడు పుహాశేంది.

తనపై తనకే ఏదో తెలియని కసి, క్రోధం, ద్వేషం పుట్టుకొచ్చాయి. గమ్యం తెలియని బాటసారిలా రోడ్లన్నీ తిరగసాగాడు.

అలా రోడ్లన్నీ తిరుగుతున్న పుహాశేంది దృష్టిని రోడ్డు ప్రక్క ఓ దృశ్యం ఆకర్షించింది.

ఆ ప్రక్కనవున్న చెత్తకుండీ దగ్గర ఇద్దరు పిల్లలు పదేళ్ళ లోపువాళ్ళు—జిడ్డు ఓడుతున్న శరీరాలతో, తైల సంస్కారంలేని జుట్టుతో, ఒంటిమీద చొక్కాలు లేకుండా—ఒట్టి నిక్కర్లతో కుండీలోని చెత్తంతా క్రింద పారబోసి అందులో ఏదో వెదుకుతున్నారు.

పుహాశేంది వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళి "ఏమిటి బాబూ! వెదుకుతున్నారు?" అన్నాడు.

"కాయితాలు" అన్నాడొకడు.

అప్పుడు చూసాడు పుహాశేంది, వాళ్ళ ప్రక్కనే వున్న రెండు గోనె సంచులు, వాటినిండా వున్న చెత్త కాగితాలనూ.

"ఏం చేస్తారు మీరు వీటిని?"

"గోవిందయ్యగారికి అమ్ముతాము. ఆయన డబ్బు లిత్తారు" అన్నాడు మళ్ళీ ఆ కుర్రాడు.

పుహాళేందికి చటుక్కున బుర్రలో ఏదో మెరిసింది. జేబులోంచి ఓ రూపాయి కాగితం తీసి, ఆ కుర్రాడి చేతి కిచ్చి "ఆ ప్రక్కవీధిలో వున్న కుండీలో కాగితాలు ఎవరు తీసారు? అవికూడా మీరే ఏరుకున్నారు కదూ?" అన్నాడు.

ఆ కుర్రాడు తల అడ్డంగా తిప్పి, "ఆ ఈదికి మేం ఎల్లకూడదు బాబూ! అది సత్తిగాడు, ఆడి తమ్ముడు ఏరుకుంటారు" అన్నాడు.

"వాళ్ళు ఎక్కడుంటారు?" అనునయంగా అడిగాడు పుహాళేంది.

"ఇందాకే ఆళ్ళింటికి ఎల్లిపోయారు."

"వాళ్ళ ఇల్లు చూపిస్తే మీకు ఇంకా డబ్బులిస్తాను" అని వాళ్ళను ఆశపెట్టాడు.

పావుగంట తర్వాత వాళ్ళతోపాటు నడిచి మురికి పేటలో వున్న సత్తిగాడి గుడిసె కనుక్కున్నాడు. ఇల్లు చూపించి, పుహాళేంది ఇచ్చిన డబ్బు తీసుకుని ఆ కుర్రాళ్లు వెళ్ళిపోయారు. సత్తిగాడు లోపల భోజనం చేస్తున్నాడు. అది పూర్తయ్యేవరకూ బయట నిలబడివున్నాడు.

భోజనం పూర్తయ్యాక సత్తిగాడు బయటకు వచ్చాడు. వాడికి పదిహేను సంవత్సరాలుంటాయి. "చూడు బాబూ! గాంధీనగర్ మొదటివీధిలో వున్న చెత్తకుండీలోని కాగితాలు ఏరుకున్నది నువ్వే కదూ?" నెమ్మదిగా అడిగాడు వాడిని.

తలూపాడు ఆ కుర్రాడు, భయంగా.

"ఆ కాగితాలు ఏవి? ఎక్కడున్నాయి?" ఆతృతగా అడిగాడు పుహాశేంది.

"ఎందుకు?" అనుమానంగా అడిగాడు సత్తిగాడు.

వాడి ఎదురుప్రశ్నకు చిర్రెత్తుకొచ్చింది పుహాశేందికి. వేలెడులేడు వెధవ. వీడికెందుకిన్ని ఆరాలు? అనుకున్నాడు. కానీ, కోపానికిది సమయం కాదు. మంచిగానే పని పూర్తి చేసుకోవాలి అని నిర్ణయించుకున్నాడు పుహాశేంది.

"ఓ ముఖ్యమైన ఉత్తరం చూసుకోకుండా మా పనిమనిషి చెత్తకుండీలో పారేసింది. అది చాలా అవసరం. దానికోసం వచ్చాను" అన్నాడు.

"ఇందాక నేను, మా కోటిగాడు పోగేసిన కాయితాలు రెండు సంచులయితే పట్టుకెళ్ళి, గోయిందయ్యగారికిచ్చేసి డబ్బులు తెచ్చుకున్నాం" అన్నాడు సత్తిగాడు చల్లగా.

"గోవిందయ్యగారిల్లెక్కడ?" అన్నాడు పుహాశేంది.

"అబ్బో! కానా దూరం" అన్నాడు వాడు.

"ఆ ఇల్లు చూపిస్తే, నీకు ఐదురూపాయలిస్తాను" అని ఆశ పెట్టాడు పుహాశేంది.

సత్తిగాడు సంతోషంగా తలూపాడు, ఐదు రూపాయలు మాట వినగానే.

పదినిముషాల తర్వాత "అదే గోయిందయ్యగారిల్లు" ఇల్లు చూపిస్తూ చెప్పాడు సత్తిగాడు.

జేబులోంచి ఐదురూపాయల నోటు తీసి వాడి చేతిలో పెట్టి "నువ్వెళ్ళిపో!" అన్నాడు పుహాశేంది.

వాడు హుషారుగా వెళ్ళిపోయాడు.

7

మిట్టమధ్యాహ్నం తలుపు తట్టిన చప్పుడు విని వెళ్ళి తలుపు తీసాడు సుబ్బారావు. బయట ఇద్దరు ఆగంతకులు నిలబడివున్నారు.

"ఎవరు మీరు? ఏం కావాలి?" అడిగాడు సుబ్బారావు.

వాళ్ళు సుబ్బారావుని నెట్టుకుంటూ లోపలకు ప్రవేశించారు.

"ఏమిటీ... దౌర్జ..." దండేకర్ చేతిలో నల్లగా నిగనిగలాడుతున్న పిస్తోల్ చూసేసరికి సుబ్బారావు నోరు తప్పున మాత పడిపోయింది.

లక్ష్మణరావు తలుపు మూసి, "అలా కూర్చో!" అని ఆజ్ఞాపించాడు సుబ్బారావుని.

తన ఇంటికి వచ్చి తననే కూర్చోమని ఆజ్ఞాపిస్తున్న వాళ్ళను ఏమనాలో అర్థంకాలేదు సుబ్బారావుకి. వాళ్ళ అవతారాలు చూస్తుంటే ఎంతకైనా తెగించే మనుషుల్లా కనిపిస్తున్నారు. నోరు మాట్లాడకుండా కుర్చీలో కూలబడ్డాడు, అదురుతున్న గుండెలతో.

"మమ్మల్ని చూసి భయపడకు! మాకు కావలసింది మర్యాదగా ఇచ్చేస్తే నిన్నేమీ చేయకుండా వెళ్ళిపోతాం. అలా ఇవ్వటానికి నీకేమైనా అభ్యంతరం వుంటే ముందే చెప్పేసేయి. నిరభ్యంతరంగా నిన్ను చంపేసి ఆ వస్తువు తీసుకుపోతాం" అన్నాడు లక్ష్మణరావు మరో కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"మీకు కావలసిందేమిటి?" నీరసంగా అడిగాడు సుబ్బారావు.

"ఫుహాశేంది నీకిచ్చి జాగ్రత్తగా దాయమన్న కవర్

మా కిచ్చేయ్! మా దారిన మేం పోతాం!'' అన్నాడు
లక్ష్మణరావు.

సుబ్బారావు వెంటనే జవాబివ్వలేదు. ఏముంది ఆ
కవర్‌లో? ప్రాణప్రదంగా దాయమని ఇచ్చాడు పుహ
శేంది. అందులో ఏముందో చూద్దామనిపించినా, సీల్డ్
కవర్ కావటంవలన వీలుపడలేదు. ఇప్పుడు వీళ్లెవరో దౌర
జన్యంగా ఆ కవర్ పట్టుకుపోవటానికి వచ్చారు. ఇవ్వనంటే,
ఏం చేస్తారు? నిజంగా చంపేస్తారా?

దండేకర్ వైపు చూసాడు సుబ్బారావు. పిస్తోల్ తన
రొమ్ముకే గురిపెట్టి నిల్చున్నాడు. ఏ క్షణంలోనైనా పేల
టానికి సిద్ధంగా వుంది పిస్తోల్. దండేకర్ కళ్ళల్లో కాఠి
న్యం చూసేసరికి నీరుకారిపోయాడు సుబ్బారావు. తప్పించు
కునే మార్గంలేదు. ఏం చేయాలి?

''కవర్ ఇచ్చిన తర్వాత కొంతసేపటికి మళ్ళీ పుహ
శేంది వచ్చి పట్టుకుపోయాడు'' అన్నాడు.

ఫట్‌మని సుబ్బారావు గెడ్డంమీద ఒకదెబ్బ కొట్టాడు
లక్ష్మణరావు. పళ్ళు కదిలి రక్తం కారుతోంది నోటినుంచి.

''అనవసరంగా మా టైమ్ వేస్ట్ చేయకు. కవర్ ఎక్క
డుంచావో వెంటనే చెప్పకపోతే నిన్ను చంపి మరీ తీసుకు
పోతాం. సరిగ్గా అయిదు నిముషాలు టైమిస్తున్నాను. ఈ
లోపు ఆ కవర్ తీసి మాకిచ్చి చావునుంచి తప్పించుకో!''
అన్నాడు లక్ష్మణరావు కఠినంగా.

నాలుగు నిముషాలు గడిచాయి ఆ గదిలో, అతి
భారంగా.

అయిదో నిముషంలో సుబ్బారావు లేచి కవర్ దాచిన
ట్రంక్ పెట్టెవైపు నడిచాడు.

8

"నా పేరు భజగోవిందం."

"కూర్చోండి. ఏం కావాలి మీకు?" అడిగాడు గో
దయ్య.

"మీరు పేపర్ స్క్రిప్ బిజినెస్ చేస్తున్నారు కదూ
అడిగాడు భజగోవిందంగా తన పేరు చెప్పుకున్న ఫ
లేంది.

"ఔను" జవాబిచ్చాడు గోవిందయ్య. అతడి వయ
50 సంవత్సరాలుంటుంది. స్ఫోటకం మచ్చలతో చ
వికృతంగా వుందతని రూపం,

"ఈ రోజు మధ్యాహ్నం సత్తి, కోటి అనే ఇ
కుర్రాళ్ళు తీసుకొచ్చి మీ కమ్మిన స్క్రిప్‌లో ఓ
కవర్ వచ్చింది. ఆ కవర్ నాదే! దయచేసి కొంచెం
ఆ కవర్ నా కిప్పించగలరా!" చాలా మర్యాదగా
గాడు ఫుహాలేంది.

"ఓహో! అదా! ఇంతకుముందే ఆ స్క్రిప్
రూమ్‌లో పోసేటప్పుడు ఆ కవర్ క్రొత్తగా అని
తీసి చూసాను. ఓపెన్ చేసి చూద్దామనుకునే, ప
ఒత్తిడిలో మర్చిపోయాను" అన్నాడు గోవిందయ్య.

తేలికగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు ఫుహాలేంది. ఆ క
దొరకటమే కాక అందులో ఏముందో గోవింద
చూడలేదు.

"దయచేసి ఆ కవర్ నా కిచ్చేస్తారా?"

"ఏముంది అందులో?" అడిగాడు గోవిందయ్య క
హాలంగా.

గుండెల్లో రాయి పడింది ఫుహాలేందికి. ఏమని చెప

చెప్పినా నమ్మేలా చెప్పాలి? హరికథ మొదలు
్రాడు పుహా శేంది.

"నాకు పెళ్ళయి పదేళ్ళవుతోంది. నా భార్య, నేను
లా అన్యోన్యంగా వుంటున్నాం. నిన్న ఆఫీస్‌కి ఓ
క్తి వచ్చి నా పెళ్ళికి పూర్వం నా భార్య చెడు తిరు
ు తిరిగిందని, శీలంకూడా పాడుచేసుకుందని చెప్పాడు.

"నాకు పెత్తికోపం వచ్చి ఆ చెప్పినవాడిని చాచి
పేశాయ కొట్టాను. వాడు విసురుగా లేచి, "పెళ్ళాం
ుజులో పడి నా మాట ఎలా నమ్ముతారు? మీ భార్య
ాసిన కొన్ని ప్రేమలేఖలుకూడా వున్నాయి నా దగ్గర.
ుచ్చకి ఒకటి మీ ఇంటికి రేపు పంపిస్తాను" అని వెళ్ళి
యాడు.

ఈరోజు ఉదయం నేను బాత్‌రూంలో స్నానం
స్తుండగా బయటనుంచి మా ఆవిడ ఎవరో ఓ కవర్
ు వెళ్ళారని టేబుల్ మీద పెడుతున్నానని చెప్పింది.
ు స్నానంచేసి వెళ్ళేసరికి టేబుల్ మీద కవర్ లేదు.
ుయిందని నా భార్యను అడిగాను. ఆమె తనా కవర్
ుల్ మీద పెట్టి వంటింట్లో పని చూసుకుంటున్నానని
ర్ ఏమైందో తనకు తెలియదని అంది.

"మధ్యాహ్నం పనిమనిషి వచ్చినప్పుడు దాన్నడిగాను.
ుయం తను గది ఊడుస్తుండగా ఆ కవర్ నేలమీద
ుించిందట. అదేదో కాగితం పనికిరానిది క్రింద పడేసా
ుకుని అదికూడా తుడిచి చెత్తతోపాటు కుండీలో
ుబోసిందట.

"వెంటనే నేను మా వీధిలో వున్న కుండీదగ్గరకు వెళ్ళి
ు స్తే అందులో కవర్ లేదు. ఇంతలో ఆ వీధిలో చెత్త

కాగితాలు ఏరుకుంటున్న కుర్రాళ్ళు కనిపించారు. వాళ్ళను అడిగితే అంతకుముందే తాము ఆ కుండీలోని కాగితాలన్నీ ఏరుకుని, సంచీ నిండిపోవటంవలన మీకు తీసుకొచ్చి అమ్మేసామని చెప్పారు.

"నేను వెంటనే ఆ కవర్‌లో వున్న నా భార్య తన ప్రియుడికి వ్రాసిన ఉత్తరం చదవాలి. కోర్టులో అది చూపించి, నా భార్యనుంచి విడాకులు తీసుకోవాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు పుహళేంది తన హరికథకు 'గోవిందోహరి' కొట్టేస్తూ.

గోవిందయ్య కొంతసేపాగి "భజగోవిందంగారూ!" అన్నాడు.

పుహళేంది గోవిందయ్య ఎవర్నో పిలుస్తున్నాడనుకుని వెనక్కి తిరిగాడు. వెంటనే అతడికి తన పేరు భజగోవిందం అని చెప్పినట్లు గుర్తువచ్చి, గోవిందయ్యవైపు తిరిగి 'యస్' అన్నాడు హుందాగా.

"ఆ కవర్ మీ కివ్వటానికి కొంత ఖర్చవుతుంది" అన్నాడు.

"ఎంత కావాలి?" అడిగాడు పుహళేంది.

"వెయ్యిరూపాయలిస్తే మీ కవర్ మీ కిచ్చేస్తాను" అన్నాడు గోవిందయ్య.

పుహళేంది కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డాడు. "ఆ కవర్ విషయమై ఒక్క పైసాకూడా ఖర్చుపెట్ట దలచుకో లేదు. నా భార్యను ఎలాగూ వదిలేయ దల్చుకున్నాను. దానికి విడాకులే యివ్వనక్కరలేదు. పుట్టింటికి పంపేస్తాను. మీ రడిగిన డబ్బు ఇవ్వటానికి నేను సిద్ధపడనందుకు సారీ!" అంటూ గుమ్మంవైపు నడిచాడు.

నిజానికి ఆ కవర్‌కి ఎంతడిగినా ఇవ్వటానికి సిద్ధంగా వున్నాడు పురుషోత్తం. అలాగని ఎదుటి వ్యక్తికి తెలిస్తే, అందులో వున్నదేమిటనే అనుమానం వచ్చేస్తుంది. అందుకే బేరం చేసాడు.

"చూడండి భజగోవిందంగారూ! ఆ కవర్ జాగ్రత్తగా దాచినందుకు నాకు ఏదో ప్రతిఫలం ఇవ్వటం ధర్మం. ఏమంటారు?" కాళ్ళబేరానికి వచ్చాడు గోవిందయ్య.

"ఆల్ రైట్! వందరూపాయలు ఇస్తాను. ఆ కవర్ ఇలా యివ్వండి," అన్నాడు పురుషోత్తం.

గోవిందయ్య టేబుల్ సొరుగునుండి కవర్ తీసి "ముందు డబ్బు ఇవ్వండి" అన్నాడు.

పురుషోత్తంకి ఆ కవర్ చూడగానే గుండె వేగం హెచ్చింది. అదే కవర్!

వెంటనే జేబులోంచి వంద కాగితం తీసి గోవిందయ్య చేతిలో పెట్టి కవర్ తీసుకున్నాడు.

గోవిందయ్య తన అదృష్టానికి మురిసిపోయాడు.

9

కవర్ జేబులో పెట్టుకుని రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు పురుషోత్తం.

అష్టకష్టాలు పడి ఎలాగైతేనేం తన టికెట్ తను సంపాదించుకున్నాడు. లక్ష్మణరావు వాళ్ళు యెలాగూ తనమీద పడరు. బహుశా ఈ రాత్రికి సుబ్బారావుమీద దాడి జరపొచ్చు. సుబ్బారావుకేమీ ప్రమాదం జరగకూడదని మనసులోనే కనిపించని దేవుడికి మొక్కుకున్నాడు.

ఫాంట్ కుడిజేబులో కవర్ పెట్టుకుని ఆ జేబుమీద చేయిపెట్టుకుని బీసెంట్ రోడ్డులో నడుస్తున్నాడు పురు

శేంది. రేపు ఏదైనా బ్యాంక్‌కి వెళ్ళి ఓ లాకర్ తీసుకుని ప్రస్తుతానికి టికెట్ అందులో భద్రపరచాలి.

ఇంతలో పుహాశేంది నడుంచుట్టూ ఓ చేయి పడింది. ఉలిక్కిపడి తలెత్తి ఆ చేయితాలూకు వ్యక్తిని చూసాడు.

ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తి నల్లని సూట్‌లో, కళ్ళకు గాగుల్స్‌తో, ఫెల్ట్ హేట్‌తో పుహాశేంది నడుంమీద చేయివేసి అతడి ప్రక్కనే నడుస్తున్నాడు.

"ఎవరు మీరు?" వొణుకుతున్న కంఠంతో ఓ చేయి కవర్‌వున్న జేబుమీద గట్టిగా నొక్కి అడిగాడు పుహాశేంది.

ఆ వ్యక్తి నవ్వి, "నా పేరు దండేకర్. ఉదయం నిన్ను వెంటాడిన వ్యక్తిని నేనే!" అన్నాడు.

పుహాశేంది గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెట్టాయి. వీడు మళ్ళీ తన వెనుక పడ్డాడేం? సుబ్బారావు ఇంట్లో తను కవర్ గురించి చెప్తుండగా, కిటికీ ప్రక్కనీడ చూసి ఇతడు అంతా విన్నాడనుకున్నాడు. వింటే మళ్ళీ తన వెనుక ఎందుకు పడ్డట్టు?

"ఏం కావాలి మీకు? ఎందుకు నన్నిలా వెంటాడుతున్నారు?" అసహనంగా అడిగాడు.

ఇద్దరూ రోడ్డుమీద నడుస్తూనే మాట్లాడుకుంటున్నారు. చూసేవాళ్ళకు వాళ్ళిద్దరూ ప్రాణస్నేహితుల్లా కనిపిస్తారు.

"లాటరీ టికెట్ వున్న కవర్ మర్యాదగా మాకిచ్చేయ్. లేకపోతే నిండుప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటావ్?" అన్నాడు దండేకర్.

"నేను కొనుక్కున్న లాటరీ టికెట్‌కి ప్రైజు తగిలితే అది మీకెందుకివ్వాలి?" రోషంగా అడిగాడు పుహాశేంది.

దండేకర్ చిన్నగా నవ్వాడు. "న్యాయానికి మంచి చెడుతో పనిలేదు బ్రదర్! అది దౌర్జన్యానికే తల ఒగ్గుతుంది ఎప్పుడూ. దౌర్జన్యానికి మించిన శక్తి ఈ ప్రపంచంలో లేదు. మా దౌర్జన్యానికి లొంగి ఆ టికెట్ మాకు అప్పగించు. లేకపోతే..."

పుహాళేంది డొక్కలో ఏదో గుచ్చుకున్నట్లయింది. తల త్రిప్పి చూసాడు. దండేకర్ చేతిలో నల్లని పిస్తోల్ పుహాళేంది డొక్కలో గుచ్చుకుని వుంది. దండేకర్ వ్రేలు ట్రిగ్గర్ మీద బిగుసుకుని వుంది.

"...లేకపోతే, అనవసరంగా దీనికి బలి అయిపోతావు. హత్యలు చేయటం నాకేమీ కొత్తకాదు!" అన్నాడు దండేకర్.

పుహాళేంది నీరుకారిపోయాడు. తన్ను చంపయినా ఆ టికెట్ చేజిక్కించుకునేలా వున్నాడు వీడు. ఆ ఊహ రావటంతోనే టికెట్ వున్న జేబుమీద చేయి మరింత బిగుసుకుపోయింది.

"ఆ టికెట్ ఓ కవర్‌లో పెట్టి, నా స్నేహితుడు సుబ్బారావుకిచ్చాను దాయమని" అన్నాడు.

డొక్కలో పిస్తోల్ బలంగా గుచ్చుకుంది.

"ఇక అబద్ధాలు, నాటకాలు కట్టిపెట్టటం మంచిది బ్రదర్! మీ సుబ్బారావు కిచ్చి దాచమన్న తెల్లకాగితం ఇందాకే మా చేతికి చిక్కింది. అప్పట్నుంచీ లక్ష్మణరావు, నేను నీకోసం ఊరంతా గాలిస్తున్నాం. ఇప్పటికి దొరికావు. నీ కుడి జేబులో వున్న ఆ టికెట్ తీసి ఇచ్చేయ్!" అన్నాడు దండేకర్.

పుహాళేంది అదిరిపోయాడు. వీడెవడో అసాధ్యుడిలా

ఉన్నాడు. లేక మాయలు, మంత్రాలు ఏమైనా వచ్చా? జేబులో వున్న కవర్ సంగతి వీడికెలా తెలిసింది? అదీ కుడిజేబులో ఉన్నట్టు?

"నా కెలా తెలిసిందని ఆశ్చర్యపోతున్నావా? నీ కంగారే నిన్ను పట్టించింది. అస్తమానూ చేయి ఆ జేబు మీద వేసుకుంటుంటే తెలియక ఏమవుతుంది?" అన్నాడు దండేకర్.

అప్పటికి ఇద్దరూ బాగా జనసమ్మర్దం వున్న ప్రదేశం లోకి వచ్చేసారు. పుహాశేందికి వాడినెలా తప్పించుకోవాలో అర్థంకావటంలేదు.

ఇంతలో ఎదురుగా ఓ అందమైన ఇరవై ఏళ్ళ యువతి వస్తోంది. ఆమెను చూడగానే చటుక్కున ఓ ఆలోచన మెరిసింది పుహాశేందికి.

ఆ యువతి వీళ్ళ దగ్గరకు రాగానే పుహాశేంది విజిల్ వేసాడు. ఆ యువతి పుహాశేందివైపు చూసింది. పుహాశేంది వెంటనే కన్నుకొట్టాడు.

ఆ యువతి ముఖం ఎర్రగా మారిపోయింది. వెంటనే కాలినున్న జోడుతీసి ఫెడీల్‌మని పుహాశేంది చెంపమీద కొట్టి, నోటికొచ్చినట్లు తిట్టసాగింది, పెద్ద నోరుతో.

ఆ అల్లరికి రోడ్డుమీద జనం వీళ్ళ ముగ్గురి చుట్టూ మూగ సాగారు. ఇదంతా చూసి దండేకర్ కంగారుపడ్డాడు. అంతమంది జనం గుంపుగా పోగవటంవలన తప్పనిసరిగా పిస్తోల్ పుహాశేంది నడుంమీదనుంచి ఉపసంహరించి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

ఆ యువతి జనం పోగవటం చూసి ఇంకా రెచ్చి పోయి పుహాశేందిని, దండేకర్‌ని కలిపి, నోటికొచ్చినట్లు

తిట్టసాగింది. ఆమె అరుపుకు జనం ఇంకా పోగవ సాగారు. ట్రాఫిక్ ఆగిపోయింది.

అక్కడ మూగిన జనం తలా ఒక మాటా అంటు న్నారు. అంతా వీళ్ళని తిట్టే సందడిలో వుండగా పుహ శేంది మెల్లగా దండేకర్ నుంచి తప్పించుకుని ఆ గుంపులో కలిసిపోయి బయటపడ్డాడు.

10

జనం మధ్యలో చిక్కుబడిపోయిన దండేకర్ పుహ శేందికోసం చూసాడు. అతడెక్కడా కనిపించలేదు. ఈసారి చేజారిపోతే ఇక తమకా టికెట్ దొరకదు. తమ శ్రమంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరవుతుంది.

మూగిన జనంలో ఎవరు ఎవరిని తిడుతున్నారో అర్థం కావటంలేదు. ఆ యువతి కూడా కొంతసేపు తిట్టి తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయింది. ఆ యువతి వెళ్ళిపోగానే దండేకర్ కూడా ఆ గుంపులోంచి బయటపడ్డాడు.

పుహ శేందికోసం చుట్టూ చూసాడు. అతడు ఆ బజార్ మలుపు తిరుగుతూ కనిపించాడు. పరుగులాంటి నడకతో అతడిని వెంబడించసాగాడు దండేకర్.

కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి దండేకర్ కి మారువేషంలో వున్న లక్ష్మణరావు కనిపించాడు.

"పుహ శేంది కనిపించాడా?" అడిగాడు లక్ష్మణరావు.

"నిలబడి మాట్లాడుకునే వ్యవధిలేదు. నడుస్తూ దారిలో అంతా చెప్తాను. రా!" అని నడుస్తూ అంతా చెప్పు కొచ్చాడు. కొంతదూరంలో వెళ్తున్న పుహ శేందిని కూడా చూపించాడు.

"ఆల్ రైట్! వీడి సంగతి నేను చూసుకుంటాను.

ంవ్వు రైల్వేస్టేషన్ కు వెళ్ళు. ధనపతి బంగారంతో ఎక్స్
ప్రెస్ లో వస్తున్నాడు. వెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకుని రూమ్ కి
ీసుకురా!'' అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

దండేకర్ వెళ్ళిపోయాడు.

లక్ష్మణరావు పురుషోత్తంని తన దృష్టిపథంలోంచి
ప్పుకుపోకుండా వెంటాడసాగాడు.

పురుషోత్తం రెండుమూడు వీధులు తిరిగి గవర్నర్ పేట
సెంటర్ కి వచ్చాడు. మధ్యమధ్య వెనక్కి తిరిగి చూసు
ంటున్నాడు, దండేకర్ మళ్ళీ వెంటపడుతున్నాడేమో
ని. కానీ, తన వెనుక వస్తున్న లక్ష్మణరావుని గమనించ
ేదు, మారువేషంలో వుండటంవలన. చేత్తో కుడిజేబుని
మూసుకుంటున్నాడు చీటికి, మాటికీ.

గవర్నర్ పేట సెంటర్ లో జనం హడావుడిగా అటు
టు తిరుగుతున్నారు, ఎవరి పనుల తొందర్లో వాళ్ళు.

లక్ష్మణరావు గబగబా నడిచి పురుషోత్తంని చేరుకుని
ెనుకగా వెళ్ళి అతడికి డాష్ ఇచ్చాడు.

పురుషోత్తం తూలిపడబోయి తమాయించుకున్నాడు.
ెంటనే ఏదో అనుమానం వచ్చి కుడిజేబు తడుము
న్నాడు. జేబులో కవర్ తోపాటు మరేదో ఎత్తుగా
గిలింది.

ఇంతలో లక్ష్మణరావు పురుషోత్తం చేయిపట్టుకుని
దొంగ, దొంగ' అని గట్టిగా అరిచాడు. ఆ గొంతునిబట్టి
ుర్తించాడు పురుషోత్తం, లక్ష్మణరావుని.

రోడ్డుమీద హడావుడిగా వెళ్తున్న జనమంతా వీళ్ళ
ట్టూ మూగారు.

''దొంగవెధవ! నా పర్స్ కొట్టేసాడు!'' ఇంకా అరు

స్తున్నాడు లక్ష్మణరావు.

పురుషోత్తం క్షణంసేపు ఏం జరుగుతోందో అర్థం కాలేదు. అర్థం అయ్యాక 'అబద్ధం' అని కాయశక్తులా అరిచాడు.

"నిజమండీ! కావాలంటే వాడి జేబులు వెదకండి. నా పర్స్, దాంతో పాటు ఓ సీల్డ్ కవర్ కూడా ఉండాలి!" అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

మూగిన జనంలోంచి ఓ వ్యక్తి పురుషోత్తం జేబులో చెయ్యి పెట్టబోయాడు. పురుషోత్తం కోపంగా అతడి చేయి విసిరికొట్టి "నేను దొంగను కాను. అదంతా కట్టుకథ అబద్ధం." అంటూ వెళ్ళిపోబోయాడు.

లక్ష్మణరావు "అయ్యో! అలా చూస్తూ నిలబడిపోయా రేమిటండీ! అతడు నా పర్సుతోపాటు ఓ కవర్ కూడ కొట్టేసాడు. అతడి జేబులో వస్తువులన్నీ తియ్యండి అందులో నా పర్సు ఉంటుంది. ఆ పర్సులో మొత్తం మూడు వందకాగితాలు, రెండు పదులు, నాలుగు ఒకట్లు కొంత చిల్లర ఉండాలి!" అన్నాడు గట్టిగా అరుస్తూ.

ఇద్దరు వ్యక్తులు పురుషోత్తం చేతులు పట్టుకున్నారు ఓ పెద్దమనిషి అతడి జేబులోంచి పర్సు, కవర్ తీసాడు పర్సులో డబ్బు లెక్కపెట్టాడు. అది లక్ష్మణరావు చెప్పి లెక్కకు సరిపోయింది. ఆ పెద్దమనిషి కవరు, పర లక్ష్మణరావుకి అప్పగించి, "దొంగ వెధవని తన్నండి! అన్నాడు. అంతే! ధన్ ధన్ మంటూ పురుషోత్తం వీపుమీ తమ కాయశక్తులా వడ్డించారు.

లక్ష్మణరావు పర్సూ, కవరు జేబులో పెట్టుక గర్వంగా నవ్వుకుంటూ అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

11

చివరి కలాగైతేనేం సాధించాం అనుకున్నాడు లక్ష్మణ రావు తలుపు తాళం తీస్తూ.

తమాషా ఏమిటంటే, ఆ టికెట్ కి వచ్చిన బహుమతి ఎంతో తెలియకుండా ఇంత కష్టపడాల్సివచ్చింది, మళ్ళీ స్వగతంగా అనుకున్నాడు.

లక్ష్మణరావు తలుపులు లోపలివైపు గడియవేసి, జేబులోంచి కవరు తీసాడు. అతడికి చాల ఆతృతగా వుంది. కవరు ఓపెన్ చేసి లోపల వున్న కాగితం బయటకు తీసాడు.

తెల్లబోయాడు లక్ష్మణరావు.

లోపల చెత్త కాగితం!

వట్టి చెత్త కాగితం ఉంది!

మరోసారి కవర్ లో పరీక్షగా చూశాడు లక్ష్మణరావు. ఖాళీ కవర్ వెక్కిరించింది.

'నాన్సెన్స్! పుహళేంది మళ్ళీ మోసం చేశాడు!' అనుకున్నాడు, లక్ష్మణరావు అసహనంగా. సరిగ్గా అదే సమయంలో గదిలోని ఫోన్ మ్రోగింది.

12

తలా ఓ దెబ్బ వేయటంవలన చొక్కా అంతా పీలికలైపోయింది పుహళేందికి. ఒళ్ళంతా నొప్పులు, జనమంతా ఎక్కడివాళ్ళక్కడ సర్దుకున్నారు.

నీరసంగా లేచి నడవసాగాడు పుహళేంది. ఎడమ జేబులో చేయి పెట్టుకుని చూసుకున్నాడు. టికెట్ సురక్షితంగా వుంది.

అంత బాధలోను టికెట్ తన దగ్గరే వుందనే సంతో

షంతో సంతృప్తి పడ్డాడు ప్రుహాశేంది.

దండేకర్ నుంచి తప్పించుకున్నా, మళ్ళీ వాళ్ళు తన నెలాగైనా పట్టుకుంటారని తెలుసు. అందుకే వెళ్తూ, వెళ్తూ, బజార్ మలుపు తిరగ్గానే ఫాన్సీషాపులో ఓ కవర్ కొన్నాడు. మళ్ళీ రోడ్డుమీద నడవసాగాడు. నడుస్తూనే టికెట్ వున్న సీల్డ్ కవర్ చింపి, అందులోని టికెట్ విడిగా జేబులో పెట్టుకుని, చింపేసిన కవర్ తాలూకు కాగితాన్ని కొత్తకవర్ లో పెట్టి, కొత్త కవర్ను సీలు చేశాడు.

ఆ తర్వాత చెత్త కాగితం వున్న కవర్ను కుడిజేబులో పెట్టుకున్నాడు. లక్ష్మణరావు మారు వేషంలో తనను గమనించినా అతడిని రాంగ్ డైరెక్షన్ లో వుంచాలని మాటి మాటికి, కుడి వైపు జేబు మీద చేయి అదిమి పెడు తున్నాడు.

అనుకున్నట్లుగానే లక్ష్మణరావు ఆ కవర్ పట్టుకు పోయాడు.

తనిప్పుడే టికెట్ ను జాగ్రత్త పరచుకోవాలి! లక్ష్మణ రావు ఆ కవర్ చూడగానే, చిందులు త్రొక్కుతూ మళ్ళీ తన కోసం వేట మొదలు పెడతాడు.

లక్ష్మణరావుమీద పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చినా ఫలితం వుండదు తనకు ఆధారాలేమీ లేవు. అతడి మీద కేస్ పెట్టేందుకు రెండు రోజులు ఆ టికెట్ సురక్షితంగా వుంటే, ఆ తర్వాత అది తీసుకొని ఢిల్లీ వెళ్ళి డబ్బు తెచ్చుకోవచ్చు.

ఈ టికెట్ జాగ్రత్త పరచాలి! ఎలా? ఎక్కడ? తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న ప్రుహాశేందికి ఒక అయిడియా

వచ్చింది. వెంటనే దగ్గర్లోవున్న పోస్టాఫీస్‌కి వెళ్ళాడు. ఎవరూ చూడకుండా లాటరీ టికెట్ కవర్‌లో పెట్టి దాని మీద తన పేరు వ్రాసి, హైదరాబాద్‌లో వున్న తన మిత్రుడి అడ్రసుకు కేరాఫ్ వ్రాసి, రిజిస్టర్ చేశాడు.

హమ్మయ్య! ప్రస్తుతం టికెట్ చాల సురక్షితంగా వుంది. తను వెంటనే హైద్రాబాద్‌లోని తన స్నేహితుడి దగ్గరకు వెళ్ళిపోవాలి. ఈ రిజిస్టర్ కవర్ రేపుగాని, ఎల్లుండిగాని హైదరాబాద్ చేరుతుంది. కవర్ తన పేరునే వుంది కనుక పోస్ట్‌మాన్ నుండి కవర్ తీసుకుని, అటు నుంచి అటు ఢిల్లీ వెళ్ళిపోవచ్చు.

ఒన్ షాట్! టు బర్డ్స్! ఇటు తనూ లక్ష్మణరావుబారి నుంచి తప్పించుకోవచ్చు. అటు లాటరీ టికెట్ సురక్షితంగా వుంటుంది.

లక్ష్మణరావు తన దగ్గర నుండి వెళ్ళి, అప్పుడే అర్థ గంట కావొస్తోంది. అతడు ఈపాటికి టికెట్ లేదని తెలుసుకుని తన కోసం బయలుదేరతాడు. మరో పావు గంటలో హైదరాబాద్ కెళ్ళే ట్రెయిన్ ఉంది. దాన్లో వెళ్ళిపోతే లక్ష్మణరావుకి దొరకడు.

బట్టలు పూర్తి చిరిగిపోయివున్నాయి. ముందుగా ఓ రెడీమేడ్ షాపులోనికి వెళ్ళి తనకు సరిపోయే సూట్ కొనుక్కుని ట్రయిల్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి తొడుక్కున్నాడు.

రిక్షా ఎక్కి రైల్వేస్టేషన్ చేరుకున్నాడు. కంగారుగా బుకింగ్ దగ్గరకు వెళ్ళి 'హైదరాబాద్ టికెట్ ఇవ్వండి' అన్నాడు. టికెట్ తీసుకొని పరుగెడుతూ వెళ్ళి ప్లాట్‌ఫామ్ మీద సిద్ధంగా వున్న ట్రెయిన్‌లో కూలబడ్డాడు.

ఒకసారి పరిసరాలన్నీ పరిశీలించి చూశాడు. అనుమా

నించ దగ్గరిగా ఏమీ కనిపించలేదు. ఇంతలో ట్రెయిన్ కూత వేసి బయలుదేరింది.

థాంక్ గాడ్! ఇక తను గట్టెక్కినట్లే! తన నుంచి మళ్ళీ మోసపోయామని తెలుసుకున్నాక లక్ష్మణరావు బృందం నిప్పు తొక్కిన కోతుల్లా అవుతారు. తన కోసం పూరంతా గాలించి వదిలిపెడతారు. తను హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నట్లు ఎవరూ వూహించలేరు.

హైద్రాబాద్ చేరుకుని, ఆ రిజిస్టర్ కవర్ తీసుకుని, వెంటనే అక్కడ నుండి ఢిల్లీకి వెళ్ళి టికెట్ ఇచ్చి డబ్బు తీసుకుంటాడు. పది లక్షలు! ఏం చేయాలి అంత డబ్బు! ఏదైనా పెద్ద ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ కడితే? రెండో, మూడో సినిమా హాళ్ళు కట్టేస్తే? పోనీ ఆ డబ్బంతా వడ్డీలకి తిప్పితే? వీటన్నిటి సంగతి ఎలావున్నా ముందు అయిదారు వేలు పెట్టి లాటరీ టికెట్లు కొనాలి. ఆ తరువాత ఎంత డబ్బు ఖర్చయినా సరే, లక్ష్మణరావుని, దండేకర్‌ని కటకటాల వెనక్కి తోయించాలి.

ఇలా రకరకాలుగా ఆలోచిస్తూ నిద్రలోకి జారిపోయాడు పువ్వాశేంది.

13

ట్రెయిన్ సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లో ఆగింది. పువ్వాశేంది బద్ధకంగా లేచి వళ్ళు విరుచుకొని ట్రెయిన్ దిగాడు. స్టేషను బయటకు వచ్చాడు. ఆటో, టాక్సీ డ్రయివర్లు చుట్టుమూగారు, "ఎక్కడికి వెళ్ళాలి సార్," అంటూ.

"మలక పేట పోవోయ్," అన్నాడు ఓ ఆటో ఎక్కి.

ఆటో కదిలింది.

ముషీరాబాద్ దాటి కొంత దూరం వెళ్ళాక ఆటో ఆగిపోయింది.

"ఏముయిందేః?" అడిగాడు పురుషోత్తం శేంది.

"కొంచెం ట్రబుల్ ఇస్తోంది సార్!" అంటూండగానే వెనుక నుంచి ఓ టాక్సీ వస్తోంది. ఆటో డ్రయివర్ చప్పట్లు కొట్టి, ఆ టాక్సీని ఆపి, టాక్సీ డ్రయివర్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఏదో మాట్లాడాడు. తిరిగి వచ్చి "ఆ టాక్సీలో వెళ్ళండి సార్!" అన్నాడు.

పురుషోత్తం శేంది విసుక్కుంటూ ఆటో దిగి, టాక్సీ ఫ్రంట్ డోర్ తీసుకుని ఎక్కాడు.

టాక్సీ బయలుదేరింది. మలక్ పేట దాటి విజయవాడ రోడ్డుపై దూసుకుపోసాగింది.

"ఏయ్ డ్రయివర్ కారాపు. మలక్ పేట దాటి వచ్చేసాం" అన్నాడు పురుషోత్తం శేంది.

వెనుక సీట్లోంచి నవ్వు వినిపించింది చిన్నగా ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగి చూసాడు పురుషోత్తం శేంది.

వెనుక సీట్లో ఓ వ్యక్తి కూర్చుని వున్నాడు. ఫెల్ట్ హేట్ మొహం మీదికి వుండటం వలన ముఖం సరిగా కనిపించటం లేదు. పురుషోత్తం శేందికి కనిపించినదల్లా ఆ వ్యక్తి యొక్క ముందుకు చాచివున్న చేయి. ఆ చేతిలో నల్లగా నిగనిగలాడుతున్న పిస్తోల్.

"ఎవరు మీరు? ఏమిటీ దౌర్జన్యం? ఏం కావాలి మీకు?" కంగారుగా అన్నాడు పురుషోత్తం శేంది.

"మేమెవరమో తెలుసుకోవాలని వుందా పురుషోత్తం శేంది?" తన పేరు వినపడగానే ఫులిక్కిపడ్డాడు పురుషోత్తం శేంది. ఇంతలో బేక్ సీట్లో కూర్చున్న వ్యక్తి హేట్ తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు.

అతడు.........లక్ష్మణరావు!

"డ్రైవింగ్ చేస్తున్నది దండేకర్ అని వేరే చెప్ప నవసరం లేదనుకుంటాను" అన్నాడు లక్ష్మణరావు నవ్వుతూ.

పుహ శేందికి ముచ్చెమటలు పట్టేసాయి. మైగాడ్! వీళ్ళకేమైనా దివ్యదృష్టి వుందా? లేకపోతే వాళ్ళు తనని అంత త్వరగా ఎలా పసిగట్టగలిగారు? అదే అడిగాడు లక్ష్మణరావుని.

"ఆల్ రైట్ చెప్తాను విను. నువ్వు దండేకర్ నుంచి తప్పించుకున్న వెంటనే నేను దండేకర్ని కలుసుకున్నాను అతడు జరిగింది అంతా చెప్పాడు. దండేకర్ని రైల్వే స్టేషన్కు వెళ్ళి ఓ వ్యక్తిని రిసీవ్ చేసుకోమని పంపి నేను నిన్ను పట్టుకున్నాను. నీ దగ్గర నుంచే కవర్ తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళాను. కవర్ చింపగానే జరిగిన మోసం గ్రహించాను.

"స్టేషన్కి వెళ్ళిన దండేకర్ నువ్వు హైద్రాబాద్కి టికెట్ తీసుకుంటుండగా చూసి వెంటనే నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. నేను స్టేషన్కి వెళ్ళేలోగా ట్రైన్ వెళ్ళిపోయింది వెంటనే ఇద్దరం కార్లో బయలుదేరి సికింద్రాబాద్ వచ్చి స్టేషన్ బయట కాపు వేశాం. అక్కడున్న ఆటో డ్రైవర్లకి, రిక్షావాళ్ళకు డబ్బులిచ్చి లొంగదీసుకున్నాం. అంటే నువ్వు ట్రైన్ దిగి ఆటో ఎక్కినా రిక్షా ఎక్కినా మళ్ళీ అందులోంచి దింపి మా కారు ఎక్కించే ఏర్పాటు చేసుకున్నాం.

అనుకున్నట్లుగానే నువ్వు మా చేతికి చిక్కావు. ఈ సారి నువ్వు మమ్మల్ని మోసం చేయలేవు. ఆ టికెట్ మాకు ఇచ్చేయ్. లేకపోతే నిండు ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటావ్" అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

కారు మెయిన్ రోడ్డు వదిలి ఎడమవైపు తిరిగి తుప్పల గుండా కొంత దూరం ప్రయాణం చేసి ఆగింది. చుట్టూ పొదలు, తుప్పలు, దరిదాపుల్లో ఎక్కడా జన సంచారం కనిపించటం లేదు.

లక్ష్మణరావు కారు దిగి పిస్తోలు పుహాళేందికి గురిపెట్టి "దిగు" అని హుంకరించాడు. పుహాళేంది చేతులెత్తి కారు దిగాడు.

దండేకర్ పుహాళేంది దగ్గరకు వచ్చి అతడి జేబులో వెదికాడు. టికెట్ లేదు.

"మర్యాదగా నిజం చెప్పు ఎక్కడ టికెట్?" కాఠిన్యం నిండిన కంఠంతో అడిగాడు లక్ష్మణరావు.

పుహాళేంది మాట్లాడలేదు.

దండేకర్ ముందుకు వచ్చి ఫట్‌మని గడ్డం కింద ఒక దెబ్బ వేసాడు. కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి పుహాళేందికి. నోటి నుండి రక్తం కారుతోంది.

అయినా జవాబు చెప్పలేదు.

లక్ష్మణరావు దండేకర్‌కి సైగ చేశాడు. దండేకర్ పుహాళేంది వెనక్కి వెళ్ళి అతడి చంకలోంచి రెండు చేతులు పోనిచ్చి కదలకుండా పట్టుకున్నాడు.

లక్ష్మణరావు సిగరెట్ వెలిగించి పుహాళేంది దగ్గరగా వచ్చాడు. "నువ్విక్కడ అరిచినా ఎవరికీ వినపడదు. చుట్టు పక్కల జన సంచారం ఏమీ వుండదు. నిజం చెప్పేసి నీ ప్రాణం దక్కించుకో. లేకపోతే మామూలుగా చంపము నిన్ను చిత్రహింసలు పెట్టి మరీ చంపుతాం" అన్నాడు.

అప్పటికీ మాటాడలేదు పుహాళేంది. లక్ష్మణరావు సిగ

రెట్ తీసి వెలిగించాడు. పుహాశేందికి దగ్గరగా వచ్చి సిగ రెట్‌తో అతడి నుదుటిమీద కాల్చాడు.

బాధతో వికృతంగా అరిచాడు పుహాశేంది.

"టికెట్ యెక్కడ దాచిందీ చెప్పకపోతే నీవు చావటం ఖాయం. చిత్రహింసలు పెట్టటంలో నాకు చాలా పద్ధతులు తెలుసు. కమాన్. క్విక్" అంటూ జేబులోంచి బ్లేడ్ తీసాడు.

అప్పటికీ పుహాశేంది నోరు విప్పలేదు.

లక్ష్మణరావులో అసహనం పెరిగిపోతోంది. బ్లేడ్ పుహాశేంది బుగ్గమీద పెట్టాడు.

"ఇప్పటికైనా చెప్పు. లేకపోతే ఈ బ్లేడ్ నీ బుగ్గను చీరేస్తుంది" అన్నాడు.

పుహాశేంది బుర్ర ఆలోచించటం మొదలుపెట్టింది. క్షణంలో ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

"ఆల్ రైట్! చెప్తాను. కానీ, ఓ షరతు. ఆ టికెట్ పట్టుకుని మనం ముగ్గురం వెళ్ళి డబ్బు తెచ్చుకుందాం. వచ్చినదాంట్లో సగం మీకు, సగం నాకు. ఒప్పుకుంటారా?" అన్నాడు.

లక్ష్మణరావు నవ్వాడు. "మళ్ళీ తప్పించుకోవటానికిదో ఎత్తా? నో! అలా వీల్లేదు. ఆ టికెట్ మా కివ్వకపోతే నీ ప్రాణం పోతుంది. ప్రాణం ముందు వెధవడబ్బు ఓ లెక్కలోది కాదు. దీంట్లో మళ్ళీ షరతులు, గిరతులు వుండకూడదు. బేషరతుగా టికెట్ మా కప్పగించేయి" అన్నాడు.

"ఆల్ రైట్! మీరు నన్ను చంపినా ఆ టికెట్ ఎక్కడుందో నేను చెప్పను. అప్పుడు మీకు నా ప్రాణం

తీసినా ఉపయోగం వుండదు. పైగా హత్యానేరంతో జైలుకు వెళ్ళాలి. నేను పెట్టిన కండిషన్‌కి ఒప్పుకుంటే మీకు సగమైనా దక్కుతుంది. నామీద నమ్మకం లేక పోతే, ఈ క్షణంనుంచి మీరు నా కూడా నే వుండండి. టికెట్ తీసుకుని ముగ్గురం ఢిల్లీ వెళదాం. డబ్బు తీసుకో గానే ఎవరిడబ్బు వాళ్లు పంచుకుని విడిపోదాం'' అన్నాడు పుహళేంది.

కొద్దినిముషాలు ఆలోచించాడు లక్ష్మణరావు. నిజమే! టికెట్ ప్రస్తుతం పుహళేంది దగ్గర లేదనేది స్పష్టం. ఇప్పు డతడిని చంపినా ఫలితం వుండదు. అతడు చెప్పి నట్లు ఒప్పుకోవటం తప్ప గత్యంతరం లేదు.

"ఓ. కే. నువ్వు చెప్పినదానికి ఒప్పుకుంటున్నాను. కానీ, ఒక్క విషయం గుర్తుంచుకో. ఏమాత్రం మమ్మల్ని మోసం చేయటానికి ప్రయత్నించినా, మాకు డబ్బు దక్కినా, దక్కకపోయినా—నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేస్తాం. మైండిట్'' అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

పుహళేంది తలూపాడు.

"ఓ చిన్న అనుమానం. బహుమతి మొత్తం ఎంత?'' అడిగాడు లక్ష్మణరావు.

"పది లక్షలు!''

మై గాడ్! పదిలక్షలే! గుడ్లు మిటకరించారు లక్ష్మణ రావు, దండేకర్‌లు.

14

మర్నాడు ముగ్గురూ పుహళేంది స్నేహితుడి ఇంటిదగ్గర వుండి రిజిష్టర్ కవర్ అందుకున్నారు. పుహళేంది టికెట్‌ని తన దగ్గరే జాగ్రత్త పరిచాడు. అతడు ఎటువంటి అవక

తనక పనులూ చేయకుండా లక్ష్మణరావు, దండేకర్‌లు వేయికళ్ళతో గమనిస్తున్నారు.

ముగ్గురూ ఆరోజు ఆంధ్రప్రదేశ్ సూపర్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో ఫోర్ బెర్త్‌కూపే ఒకటి బుక్ చేసుకున్నారు.

మధ్యాహ్నం 1-45 నిముషాలకు ఢిల్లీకి బయలుదేరింది ఆంధ్రప్రదేశ్ సూపర్ ఎక్స్‌ప్రెస్.

రాత్రి 9-30 ని॥లకు నాగపూర్ చేరింది ఎక్స్‌ప్రెస్. అక్కడ ముగ్గురూ భోజనాలు ముగించారు. సరిగ్గా 9-51 ని॥లకు నాగపూర్ స్టేషన్ వదిలింది ఆంధ్రప్రదేశ్ ఎక్స్‌ప్రెస్.

రాత్రి పన్నెండు గంటలయింది. చీకటిని చీల్చుకుంటూ దూసుకుపోతోంది ట్రైన్. అప్పటివరకూ ముగ్గురూ కబుర్లు చెప్పుకుని, ఎవరి బెర్త్‌లమీద వాళ్ళు సర్దుకున్నారు.

ఓ అరగంట తర్వాత పుహాళేంది గురక మొదలయింది. తన బెర్త్‌మీద పడుకున్న లక్ష్మణరావుకి నిద్ర రావటం లేదు. పుహాళేంది లాటరీ టికెట్ ఎక్కడ దాచాడో తెలియనివ్వటం లేదు. అతడు హైద్రాబాద్‌లో బయలుదేరే ముందు ఓ సూట్‌కేస్, రెండు జతల బట్టలు కొన్నాడు.

పుహాళేంది బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళినప్పుడు తాము అతడి సూట్‌కేస్ మొత్తం వెదికారు. కానీ, అందులో టికెట్ లేదు. అంటే, తప్పనిసరిగా అతడిదగ్గరే వుండివుండాలి టికెట్. ఎక్కడ?

మరో అరగంట గడిచాక చప్పుడు చేయకుండా బెర్త్ మీదనుంచి దిగాడు లక్ష్మణరావు. దండేకర్ వైపు చూసి సైగ చేసాడు. అంతవరకూ నిద్ర నటిస్తున్న దండేకర్

కూడా బెర్త్ దిగివచ్చాడు.

లక్ష్మణరావు తన సూట్ కేస్ తెరిచి అందులో బట్టల మడతల మధ్యలోంచి ఓ సీసా తీసాడు. జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసి సీసాలో వున్న ద్రవం కొద్దిగా కర్చీఫ్‌పై పోసి పురుషోత్తం దగ్గరకు వెళ్ళి, కర్చీఫ్ పురుషోత్తం ముక్కుకి అదిమాడు.

కొద్ది నిముషాల తర్వాత పురుషోత్తంని అటూ, ఇటూ కుదిపాడు. కదలలేదు పురుషోత్తం. అది చాలా ఘాటైన మత్తు మందు. అది వాసన చూసినవాళ్ళకు కనీసం ఆరుగంటల సేపు తెలివి రాదు.

చకచకా అతడి జేబులు వెదకటం ప్రారంభించారు ఇద్దరూ. టికెట్ లేదు. ఏమై వుంటుంది?

ఖచ్చితంగా అతడి దగ్గరే ఉండివుండాలి. మరింత జాగ్రత్తగా వెదికారు. పురుషోత్తంని ఇద్దరూ సాయంపట్టి నిల్చోబెట్టారు. దండేకర్ అతడిని పడిపోకుండా పట్టుకున్నాడు. లక్ష్మణరావు పురుషోత్తం పాంట్, షర్ట్ విప్పేసి, వాటిని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాడు, దొంగ జేబుల్లాంటి వేమైనా ఉన్నాయేమోనని.

అయినా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

లక్ష్మణరావుకి చాలా అసహనంగా వుంది. మొదటి నుంచీ తాము ఎంత జాగ్రత్తగా ప్రయత్నించినా పురుషోత్తం తెలివిగా తప్పించుకుంటూ వచ్చాడు. ఇంత కష్టపడినా ఇప్పుడు తమకు దక్కేది అయిదు లక్షలు. అదైనా పురుషోత్తం అంత తేలికగా రానివ్వడు. మళ్ళీ ఏదో ఎత్తు వేస్తాడు.

చిరాకుగా పురుషోత్తంని సీటుకి జారబెట్టి సిగరెట్

వెలిగించాడు. కేబిన్‌లోంచి బయటకు వచ్చి విండో దగ్గర నిల్చున్నాడు. ట్రైన్ వేగంగా ఇటార్సీ స్టేషన్ దాటి పోయింది ఆగకుండా.

తాము త్వరపడాలి! ఇటార్సీకి 92 కి.మీ. దూరంలో వున్న భోపాల్ స్టేషన్‌లో ట్రైన్ ఆగుతుంది. ఈలోగా తాము టికెట్ విషయం తేల్చుకోవాలి! ఏదో గుర్తు రాగా పరిగెత్తుకుంటూ కేబిన్‌లోకి వచ్చాడు లక్ష్మణరావు.

కట్ డ్రాయర్‌లో సీటుకి జారబడి పడుకునివున్న పుహాశేందిని బలంగా లేపి నిలబెట్టాడు. దండేకర్ పుహా శేందిని పడిపోకుండా పట్టుకున్నాడు.

లక్ష్మణరావు పుహాశేంది కట్‌డ్రాయర్ తడిమాడు. చేతికి ఏదో గరుకుగా తగిలింది.

వెంటనే కట్‌డ్రాయర్ కూడా అతడి ఒంటినుంచి వేరుచేసాడు. డ్రాయర్ లోపలివైపు రహస్యంగా ఓ జేబు వుంది. ఆ జేబులో చూసాడు లక్ష్మణరావు. థాంక్ గాడ్! టికెట్ అందులో వుంది.

టికెట్ బయటకుతీసి ఆనందంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు లక్ష్మణరావు. దాన్ని తన జేబులో పెట్టుకుని పుహాశేందికి యధావిధిగా బట్టలు తొడిగి సీట్‌పై పడుకోబెట్టారు.

"పుహాశేందిని ఏం చేద్దాం?" అడిగాడు దండేకర్.

"టికెట్ మన చేతికి చిక్కింది కనుక అతడి అడ్డు తప్పించుకుంటేనే మంచిది. మళ్ళీ మళ్ళీ మనకు ఆటంకాలు లేకుండా ఉంటుంది" అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

ఇద్దరూ తమ కేబిన్‌లోంచి బయటకు వచ్చి చూసారు. అంతా నిద్రపోతుండటంవలన కారిడార్ నిశ్శబ్దంగా వుంది. పుహాశేందిని తలవైపు ఒకరు, కాళ్ళవైపు మరొకరు

సాయంపట్టి డోర్ దగ్గరకు తీసుకొచ్చారు. లక్ష్మణరావు డోర్ తెరిచాడు. పుహశేందిని ఇద్దరూ ట్రైన్‌నుంచి బయటకు గెంటేసారు.

మరో పది నిముషాల్లో ట్రైన్ భోపాల్ స్టేషన్‌లో ఆగింది.

* * *

ఇసుక ఎక్కువగా వున్న ప్రదేశంలో పడటంవలన ఎక్కువగా గాయాలు తగిలాయిగాని, ప్రాణం పోలేదు పుహశేందిక.

తెల్లవారాక స్పృహ లేకుండా పడివున్న పుహశేందిని ఎవరో చూసి భోపాల్ హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ చేసారు. మర్నాటివరకూ స్పృహ లేకుండా పడివున్నాడు పుహశేంది.

ఆ సాయంత్రం కళ్ళు తెరిచాడు. ఒక్కక్షణం తనెక్కడున్నాడో అర్థంకాలేదు.

మంచంమీదనుంచి లేవబోయాడు. ఎక్కడో ఎముక కలుక్కుమన్నట్లయింది. అప్పుడు చూసుకున్నాడు, తన కాళ్ళకు, చేతులకు వున్న బేండేజ్‌ని. వెంటనే ఏం జరిగుంటుందో ఊహించుకున్నాడు.

లక్ష్మణరావు, దండేకర్‌లను తలచుకుని పళ్ళు పటపట కొరికాడు. ఆ వెంటనే పది లక్షలు చేదాటిపోయాయని గుర్తు వచ్చి ఏడుపొచ్చింది పుహశేందికి.

15

లక్ష్మణరావు, దండేకర్‌లు ఉదయం సరిగ్గా పది గంటలకు ఢిల్లీ లాటరీస్ డైరెక్టర్ ఆఫీస్‌కు వెళ్ళారు.

లాటరీస్ డైరెక్టర్ వాళ్ళను కూర్చోమన్నాడు. లక్ష్మణ

రావు జేబులోంచి టికెట్ తీసి డైరెక్టర్ చేతికిచ్చాడు. ఆయన టికెట్ సాంతం పరీక్షించి "ఈ టికెట్ స్వంతదారుడు ఎవరు?" అడిగాడు.

"ఇద్దరం కలసి కొన్నాం. డబ్బు ఇద్దరికీ చెరిసగం చెందుతుంది." చెప్పాడు లక్ష్మణరావు.

"టికెట్ ఎక్కడ కొన్నారు?" అడిగాడు డైరెక్టర్.

"విజయవాడ, ఆంధ్రప్రదేశ్."

"జస్ట్ ఎ మినిట్!" అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు డైరెక్టర్.

లక్ష్మణరావు, దండేకర్‌లకు చెప్పలేనంత ఆనందంగా వుంది. ఇద్దరూ పది లక్షలు చేతికి వచ్చాక ఆ డబ్బుతో ఏం చేయాలో ప్రణాళికలు వేస్తున్నారు.

పావుగంట తర్వాత డైరెక్టర్ ఆ గదిలోకి వచ్చాడు.

"క్షమించండి! కేష్ రెడీ కావటానికి టైము పట్టొచ్చు. ఈలోగా మీరు సంతకాలు చేయాల్సిన కాగితాలు కూడా తయారవుతున్నాయి. కొంచెం ఓపికపట్టండి" వినయంగా చెప్పాడు డైరెక్టర్.

"ఆల్ రైట్. నెవర్ మైండ్!" హుందాగా జవాబిచ్చాడు లక్ష్మణరావు.

పది నిముషాల తర్వాత "కమాన్ సర్! వీళ్ళే ఆ ఇద్దరూ." అన్నాడు డైరెక్టర్.

ఇద్దరూ ఆశ్చర్యంగా వెనక్కి తిరిగి చూసారు. ఇద్దరు పోలీస్ అధికారులు, నలుగురు కానిస్టేబుల్స్‌తో సహా లోపలకు వచ్చి "మిస్టర్స్! యు ఆర్ అండర్ అరెస్ట్!" అన్నారు.

ఇద్దరూ తెల్లబోయారు.

"అరెస్టా? ఎందుకు? ముందుగా తేరుకుని అడిగాడు లక్ష్మణరావు.

లాటరీస్ డైరెక్టర్ "మిమ్మల్ని డిస్ అప్పాయింట్ చేసినందుకు అయామ్ వెరీసారీ మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! మీరు తీసుకువచ్చింది డూప్లికేట్ టికెట్" అన్నాడు.

"డూప్లికేట్ టికెట్టా?" వంత పాడినట్లుగా ఇద్దరూ ఒకేసారి అరిచారు.

"ఔను. అసలు టికెట్ స్వంతదారుడికి డబ్బు నిన్ననే పే చేసేసాం. మీ దగ్గరకూడా మొదటి బహుమతి వచ్చిన నెంబర్ టికెట్ చూడటంతో మతిపోయింది నాకు. నిన్న డబ్బు ఇచ్చింది ఒరిజనల్ టికట్టా? లేక మీదే ఒరిజనలా? అని అనుమానం వచ్చింది. లోపలకు తీసుకు వెళ్ళి ఎక్స్‌పర్ట్సతో పరీక్షించాను. ఇదే నకిలీ టికెట్ అని నిరూపించబడింది.

"నకిలీ టికట్లు తయారవుతున్నాయని మాకీ మధ్య కంప్లయింట్స వస్తున్నాయి. కానీ సాక్ష్యాలతో మాకేమీ దొరక లేదు ఇంతవరకూ. మీరీ టికెట్ ఎక్కడ కొన్నారో కరెక్టుగా చెప్పగలిగితే మా వాళ్ళు పరిశోధించి అసలు నేరస్తుల్ని పట్టుకోగలుగుతారు. లేదా మిమ్మల్ని డూప్లికేట్ టికెట్స ప్రింట్ చేసి అమ్ముతున్నారనే ఆరోపణతో కేస్ పెట్టాల్సి వస్తుంది. అప్పుడు పది సంవత్సరాలకు తక్కువ పడదు మీకు శిక్ష. అసలు విషయం తేలేవరకూ మీరు కస్టడీలో వుండాలి!" అంటూ ముగించాడు ఢిల్లీ లాటరీస్ డైరెక్టర్.

అసలే తాము పాత నేరస్తులు. ఆ విషయం తెలుసు కోవటం ఎంతోసేపు పట్టదు. తమకు శిక్షతప్పదు. నిరుత్సాహంగా నేరస్తులు ఇద్దరూ తలలు క్రిందికి వేలాడేసారు.

—: ఐ పో యిం ది :—